

Geacht bestuur,

In uw brief van 7 oktober vraagt u mijn aandacht voor de financiële gevolgen van de regeling afwikkeling nalatenschap oude vreemdelingenwet (hierna pardonregeling) voor de gemeenten uit uw samenwerkingsverband. U toont een voorbeeld voor de gemeente Tiel, waaruit blijkt dat de verhoging van het macrobudget niet in verhouding staat tot de toename van de uitgaven als gevolg van de pardonregeling.

Ik constateer op basis van uw voorbeeld dat u niet uit bent gegaan van de juiste vergelijking. Zoals blijkt uit bijlage 2 bij mijn brief van 1 april 2008 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken 2007-2008, 31 018, nr. 34) is het totale bedrag dat aan het macrobudget is toegevoegd gelijk aan € 56 miljoen in 2008. Structureel betreft het een bedrag van € 42 miljoen. Uitgaande van een aandeel in het macrobudget van 0,23% voor Tiel bedraagt de 'compensatie' dus ongeveer € 128.800 in 2008, aflopend naar een bedrag van € 96.600 structureel. Overigens zie ik dat u voor de berekening van de meerkosten rekening houdt met een gemiddelde uitkering van ruim 18.000 euro. Dat lijkt mij, zelfs als alle betreffende gezinnen al op 1 januari 2008 in de bijstand waren ingestroomd, aan de hoge kant.

Inherent aan een budgetteringssystematiek is dat er verschillen kunnen bestaan tussen de gemeentelijke uitgaven en het toegekende budget. De financieringssystematiek van de WWB is daar zelfs op gericht vanuit de gedachte dat beter presterende gemeenten financieel voordeel moeten hebben en minder goed presterende gemeenten financieel nadeel.

Daarnaast kunnen verschillen tussen budgetten en uitgaven ontstaan door de gehanteerde ramingsystematiek. De gevolgen van rijksbeleid voor het macrobudget van het Inkomensdeel WWB worden bepaald aan de hand van ramingen. Daarbij moet worden gewerkt met veronderstellingen. Het valt logischerwijs niet uit te sluiten dat de werkelijkheid anders uitpakt.

De gevolgen van rijksbeleid worden verwerkt in het macrobudget en worden niet per gemeente bepaald. Ook daardoor kunnen dus verschillen ontstaan tussen de gemeentelijke uitgaven en het budget dat daar tegenover staat. Bij een tekort van meer dan 10% op het budget Inkomensdeel WWB kan een gemeente een aanvraag indienen voor een aanvullende uitkering (op grond van artikel 74). Daarbij beoordeelt de toetsingscommissie of sprake is van een uitzonderlijke situatie op de arbeidsmarkt. Voor gemeenten met een verhoudingsgewijs groot aantal onder de regeling vallende personen geldt dat een extra beroep op bijstand als gevolg van de toename van het aantal statushouders een element is van een uitzonderlijke situatie op de arbeidsmarkt.

Ik hoop u met mijn brief voldoende geïnformeerd te hebben. Op verzoek van de vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid van de Tweede Kamer stuur ik haar een afschrift van mijn reactie.

De staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A. Aboutaleb